

Michaela Zimová
Ilustrovala Veronika Balcarová

FILIPA

Malá čarodějka

bambook®

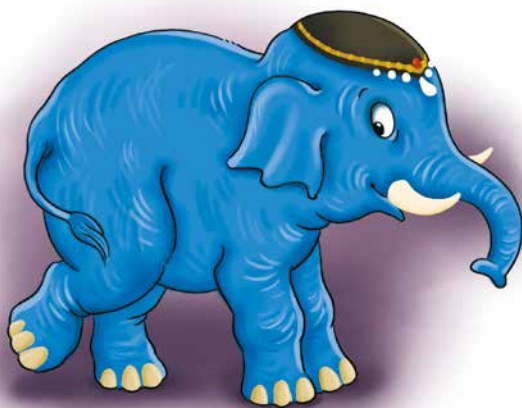
Michaela Zimová
Ilustrovala Veronika Balcarová

FILIPA

Malá čarodějka

**TAJEMSTVÍ
MODRÉHO
SLONA**

Nejspíš namítnete, že žádný modrý slon není. Že jsou jen šedí. Možná máte pravdu, nebo to bude tím, že jste žádného jiného neviděli. I to by mohla být pravda. Ale jak je to vlastně doopravdy? A nosí sloni vždycky štěstí? Tak to se dozvíte, až si přečtete tuto knihu. Přeji vám, abyste potkávali jen samé dobré slony...

ZÁŘIVĚ MODRÉ OČI

„Vstávej, Filipo, je krásný den. Tady máš připravený kornout s bonbony, nezapomeň si ho vzít s sebou. Jo a přichystala jsem ti oblečení na sebe a nezapomeň, až se vrátíš, oslavíme tvoje narozeniny. Já už musím spěchat. Káťa se o tebe postará. Tak šťastný den, Filipo, a krásné narozeniny.“

Co se to děje? Filipína pomalu otevírala oči a uvědomila si, kolik informací už získala. Dnes ji vzbudila mamka, to bude asi těmi narozeninami, nebo snad školou? A jo, škola. Paměť se jí začala probouzet. Vždyť je 3. září, první školní den ve 3. třídě. A narozeniny... no, tak to je báječný den. Oslava bude určitě jako vždycky velkolepá, mamka

jistě pozvala všechny známé
a příbuzné a měla by přijet
i babička Ester. A jo,
babička Ester...

„Hurááá!“ Filipína
vylétla z postele
a běžela na chodbu

a po schodech dolů do jídelny. Ester, určitě přijede Ester, honilo se jí hlavou. Přitom málem vrazila do kocoura Bartoloměje. Vyrušila ho tím z klidného ranního protahování. Do jídelny se tak přiřítla následovaná kocourem, vlastně ještě odrostlejším kotětem.

„Pozor! Vždyť to tady všechno rozbijete,“ volala Káťa. Káťa měla Filipínu na starost, nebyla to chuva, jak by se mohlo zdát, ale byla u nich zaměstnaná. Pomáhala na zahradě, ve skleníku a taky měla dávat pozor na Filipínu, hlavně ráno.

„To se do té školy tolik těšíš?“ zeptala se Káťa s úsměvem.

„Ále, do školy ani ne. Víš, že je to otrava, ale odpoledne přijede Ester, babička Ester.“

„No, to nevím, jestli je to výhra. Víš, že tvoje mamka ji až tolik nemusí. Moc si nerozumí. Kdo by taky Ester rozuměl. I já z ní mám občas strach, když na mě upře ty své ledově modré oči. Stejně je to zvláštní, nikdy mě nenapadlo, jak modré oči mohou být uhrančivé. V babičce Ester je něco záhadného...“ dokončila svou úvahu o babičce Ester Káťa.

Filipína se jen začala potutelně usmívat. Jo, jo, ty pronikavě modré oči babičky Ester. Jsou záladně krásné a Filipína si jich užila. Právě skončené prázdniny mohla strávit víc jak měsíc u babičky Ester a bylo to úžasné.

„Filipo, dělej. Koukáš do blba a nejíš. Ať první den nepříjdeš pozdě, to pak nevysvětlíme. A já nechci dostat vynadáno.“

Filipína dojídala snídani, když se otevřely dveře. „Tati, tati, čau. Kde se tu bereš?“

„Tak si představ, že chci svou treperendu v den jejích narozenin a první školní den dovézt do školy. Ale koukám, že ty to zdržuješ a jsi ještě u snídaně.“

„Já už jdu, už letím, tatí...“

To je snad poprvé, co jí táta veze do školy. Filipína by musela pátrat hodně hluboko v paměti, aby si na podobný den vzpomněla. Fakt přijel jen kvůli ní? Rozhodla se, že nebude zkoumat, jak to je. V každém případě byla nadšená, že táta přijel.

„Prosím, slečno Filipíno,“ otevřel jí šofér dveře u auta.

Posadila se na zadní sedadlo vedle otce. „Víš, že jsi mi ani neřekla, jak ses měla u Ester na prázdninách? Mohla bys mi o tom někdy povyprávět. Ještě nikdy jsi u ní tak dlouho nebyla. A maminka říkala, že ses vrátila jako vyměněná.“

„Určitě přehání,“ zasmála se Filipína. „Tak třeba až přijdu ze školy. Budeš ještě doma?“

„Budu. Tvoje narozeniny si dnes nemohu nechat ujít.“

Pak už vystoupil řidič a otevřel jí dveře. Stihla ještě dát tátovi pusku na tvář a popadnout kornout s bonbony.

Co je to? Copak je na ní vidět nějaká změna? Tahle myšlenka se Filipíně prohnala hlavou, když vylézala z vozu. Musí si dávat větší pozor. A vyrazila ke škole.

PRVNÍ ŠKOLNÍ DEN

„Á... helé, kdopak to přijel takovým fářem, nějaká madam. Ale nese dobrotu, tak bude vzata na milost.“

Jasně, to nemůže být nikdo jiný než praštěný Martin společně s Davidem a Markem, pomyslela si Filipína a zešíroka se usmála na šaškující trojici chlapců.

Mezitím ti tři už neměli na starosti nic jiného, než že lítali s mobily kolem mladších dětí a fotili je. „Je libo snímček z prvního školního dne?“

Že je to pořád baví... Ale vlastně by to bez nich byla nuda, povzdechla si Filipína a zrak jí spočinul na skupince pěti holek od ní ze třídy. Asi jim nestačily prázdninové esemesky se selfičky a musí si ještě všechno dovyprávět.

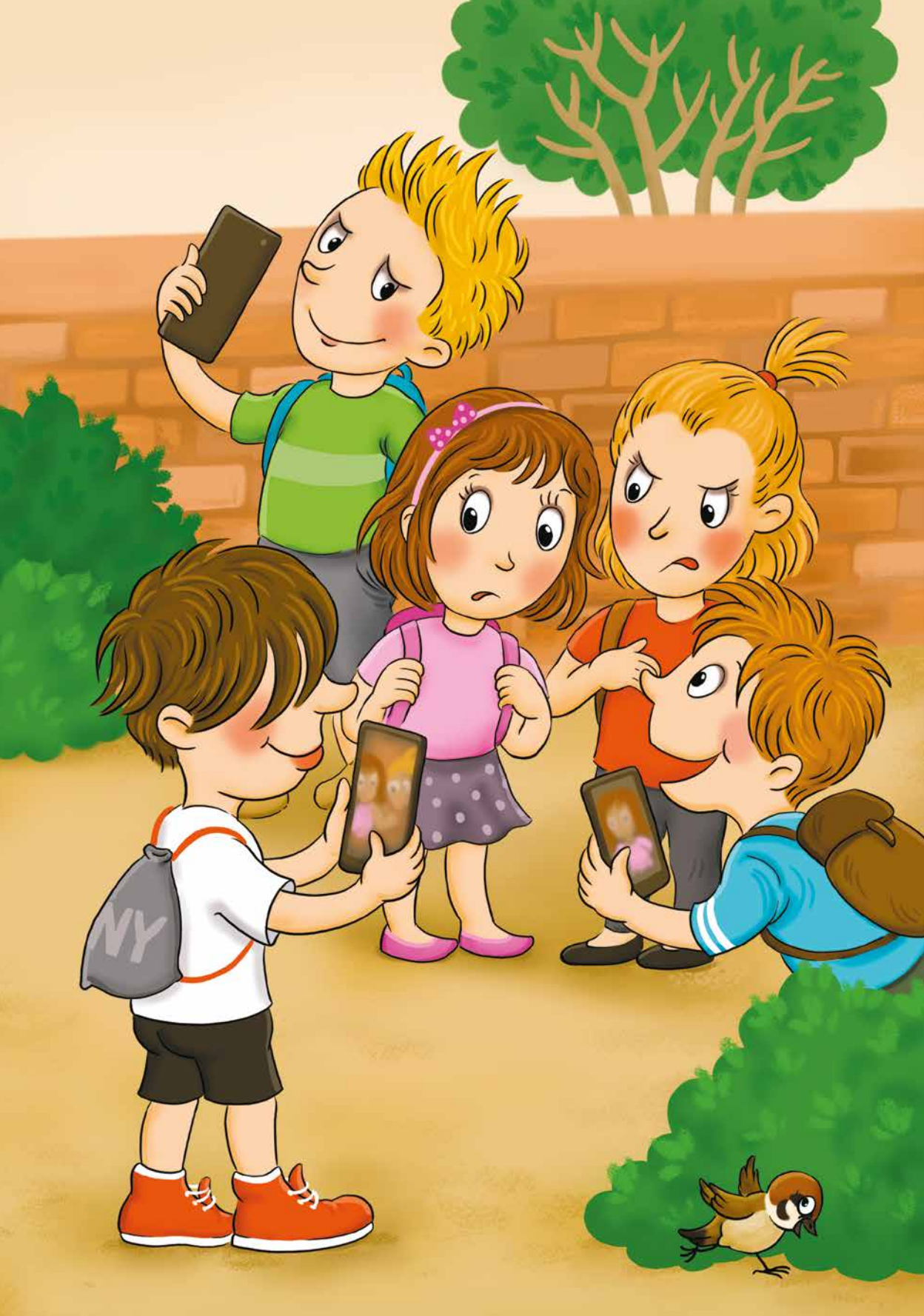
„Čau, Filo, jaké byly prázdniny? Vůbec nic jsi o sobě nedala vědět, ani jsi nikomu z prázdnin nic neposlala,“ ozvala se Karolína, která tu pětičlennou holčičí bandu vedla. Filipína stála tak trochu mimo tuto pěťici, ale holky jí nevadily a ona zase nevadila jim. Samozřejmě to bylo částečně také tím, že její rodiče byli bohatí. Tyhle děti jsou málokdy terčem posměchu.

„Nebyly nijak zvlášť zajímavé, skoro celé jsem je strávila u babičky,“ odpověděla honem Filipína a doufala, že další otázky nepřijdou.

„U babičky? Někde u moře?“

„Ne, na horách.“

„Na horách? Ty jsi byla celé prázdniny v Čechách na horách?“

„No, vždyť říkám, že nic zajímavého,“ ukončila debatu Filipína, nechala je s otevřenými ústy stát a vyběhla do patra ke své třídě.

Konečně někdo normální. Oddechla si a z dálky mávala na Kryštofa. Kryštof byl fakt kámoš. No, vlastně byl také trošku zvláštní. Bavila ho totiž matematika a děsně se těšil, až budou mít fyziku. Filipíně tyhle předměty vůbec nic neříkaly. Kryštof se zkrátka rád šťoural v počítačích a mobilech. Tím sám sebe tak trochu vyloučil z toho poblázněného dětského kolektivu. S Filipínou si však rád popovídal a ona zase bedlivě naslouchala jeho všemožným výmyslům. Nemusela čekat, jestli jí napíše nebo zavolá, nemusela vlastně s Kryštofem celé prázdniny mluvit, přesto tušila, co asi dělal... Byl na počítači.

„Čau, Filipo, tak jaké byly prázdniny?“

„To budeš koukat, musím ti to všechno odvyprávět,“ těšila se Filipína.

Vtom zazvonilo. Do třídy vešla paní učitelka. Opakovalo se to stejné jako před rokem, jen s tím rozdílem, že jim paní učitelka řekla, že jsou už o rok starší, a tudíž pro ně bude učení náročnější a bla, bla, bla... Dnes tu však jeden rozdíl byl, první školní den vyšel na Filipíniny narozeniny a ona na konci hodiny mohla obejít třídu, rozdat bonbony a přijmout gratulace.

Ještě že ten první školní den byl tak krátký. Dalo by se říct, že byla ve třídě nejmladší. Rodiče ji dali do první třídy, přestože šest let jí bylo až v září. Jen Kryštof byl na tom obdobně, ale byl tak trochu zázračným dítětem, uměl číst a počítat, ještě než šel do první třídy, a tak nebylo na co čekat.

„Přijdeš k nám na moje narozeniny? Máma tě přece pozvala!“

„Jo, jo, odpoledne dorazím. Ukážu ti novou aplikaci na mobilu. Pracoval jsem na tom celé prázdniny, teda s bráchou, ale já jsem to vymyslel,“ zapýřil se hrdě Kryštof.

Filipíně došlo, že ona tak bombastické zážitky mít nebude, ale věděla, že Kryštof ji rád vyslechne a určitě se mu bude líbit Bartoloměj.

„Filipíno, Filipíno,“ ozvalo se za jejími zády. Tátova limuzína už byla připravená u chodníku.

„Tak přijď, nezapomeň,“ ještě stačila křiknout na Kryštofa a už mazala k autu.

SLONI PŘECE NOSÍ ŠTĚSTÍ

Narozeninový den byl vždycky událost, kdy se sjela celá rodina. I tentokrát tomu nebylo jinak a Filipína poslušně odvyprávěla všem dospělákům zážitky z prázdnin s babičkou Ester. Všichni kývali hlavou a přitom si pochutnávali na dobrém obědě, který připravila maminka s Káťou. Než byl na řadě dort, popřála Filipíně celá rodina – rodiče, Káťa, teta se strýcem, jedna babička, děda a babička Ester. A dostala samé parádní věci – nový mobil, šaty, koloběžku, pelíšek pro Bartoloměje... A Ester? Ester jí dala modrého porcelánového slona. Svého modrého slona, toho, kterého střežila jako oko v hlavě. Filipína se tázavě zadívala do jejích modrých očí. Ale co se to stalo? Přišlo jí, že ztratily svou zářivost. Jak to? I zbytek rodiny se po sobě tázavě podíval, když Filipína vybalila modrého slona.

„Prosím tě, proč sem Ester vozí tyhle krámy?“ špitla maminka tátovi do ucha. „Ona se tě nezeptala na dárek pro Filipu?“

„Jo, a řekla, že Filipa si vybrala právě tohohle slona, tak to nech být, pokud jí to udělá radost.“

Filipína se ještě jednou podívala Ester do očí, které byly bez jiskry.

„Děkuju, Ester, díky... Modrý slon, jak báječný dárek, tolik jsem si ho přála. Sloni přece nosí štěstí,“ ve skutečnosti však vůbec nechápala, proč jí ho Ester dává. V okamžiku, kdy jí Ester gratulovala, jí rychle pošeptala: „Neboj, vše ti vysvětlím,“ a potutelně se při tom usmívala.

Tím radostným zvoláním odvedla Filipína ostatní z jejich rozpaků zpět k normálním myšlenkám. A maminka je vyzvala, aby se zase posadili, a Káťa nalávala čaj a kávu.

Pak přišli kamarádi a těm Filipína zase musela ukázat, co všechno dostala. Kryštof jim na oplátku předvedl v telefonu prima hru a přinutil děvčata, aby si ji stáhla. Všichni si ji nyní mohli společně zahrát. Skupinka dětí se tak ocitla v samostatném kroužku, kde mastili cosi na mobilech. Dospěláci to moc nechápali, a tak rozvinuli řeč na téma, co že to vyrůstá za generaci, ale brzy skončili ve svém hovoru u práce a zahrady.

Když hra v telefonu skončila, prosadily si holky nějaký film v televizi. Filipína zašla mezi dospěláky, chtěla jim udělat radost, že se jim věnuje, ale ve skutečnosti potřebovala mluvit s Ester. Vytáhla ji do svého pokojíčku se záminkou, aby se šla podívat na Bartoloměje, jak roste.

„Modrý slon je přece tvůj,“ řekla Filipína, když byly v pokoji o samotě. Jenže v okamžiku, když tuto větu vyslovila, se jí vybavil celý ten zvláštní sen, který se jí zdál poslední noc, když byla u Ester na prázdninách.

„Už ne, Filipo, teď je tvůj,“ odvětila babička Ester.

Jenže Filipína celá zmatená snem, který se jí nyní vybavil, najednou vyhrkla: „Ester, Ester, víš, já...“ nevěděla, jak začít. „Chtěla jsem ti říct, co se mi u tebe přihodilo o prázdninách. Tu poslední noc, jak jsem ráno zaspala, se mi zdál hodně zvláštní sen. Byl o slonech a ráno, ráno jsem si na něj nemohla vzpomenout, až teď. A já...“

Ester ji zadržela: „Nebyl to sen o slonech, Filipo, vím, co se ti zdálo, ale věř mi, že to žádný sen nebyl.“

„Nebyl? To všechno byla pravda?“ Filipína byla nyní úplně vyděšená. Pokud to nebyl sen, tak co to všechno mělo znamenat?

Ester ji opět vyvedla z rozpaků. „Jsem ráda, že se ti celý sen vybavil. Ber to tak, že nyní ty patříš modrému slonu a on zase tobě, on to ví. Já jsem čekala na dívku ve své rodinné linii přes generaci, abych jí mohla modrého slona předat. Já už jsem příliš unavená. Proto jsem chtěla, abys strávila prázdniny u mě, abych tě všechno naučila.“

„I ty všechny říkačky? To nebyla jen hra?“ Filipína zírala na Ester. „Já jsem myslela, že jsi pro mě připravila spoustu her.“

„Ano, vše bylo ve formě hry, ale to, co ses v těch hrách naučila, potřebuješ ke svému dalšímu životu. Filipo, ode dneška jsi strážkyní modrého slona. Modrý slon představuje moudrost a sílu. Proto s ním i tak nakládej.“

„A zvládnou to? Třeba ještě všechno neumím. Budu moct přijít za tebou pro radu?“

„Ale to víš, že ano. Jsem a zůstanu tvouí babičkou, ale moje síla a kouzlo dneškem pominuly. A nezapomeň na Bartoloměje. Je to nerozlučný přítel modrého slona. A máš u mě ještě tu knihu o bylinkách a kamenech, knihu říkadel. Budeš ji potřebovat.“

Filipína stále zírala a nevěřila svým uším. Tak to nebyl sen. Ty zvláštní prázdniny... Co se to všechno přihodilo? A najednou se jí promítl celý měsíc strávený u Ester.

PRÁZDNINY U ESTER

Část první: Kdo ví, co to všechno znamená

Filipína se nemohla dočkat. Kufry jsou sbalené a zítra vyráží k babičce. Ester, babička Ester. Vždycky, když o ní přemýšlela, přišla jí záhadná. A to ji lákalo. Ať si říkal, kdo chtěl, co chtěl, v každém případě byla zvláštní. Přijížděla vždy na oslavu něčích narozenin. U ní na horách byla Filipína snad jen jednou. Vzal ji tam taťka. Matně si vybavovala velkou světnici s kachlovými kamny a vůni sušeného ovoce a kytiček. Maminka o Ester říkala, že je trochu potrhlá a nehodí se do dnešního světa.

Příkladem byl třeba telefon. Ester ho sice měla, ale byl to prastarý přístroj, který se nedal nikam přenášet, a aby se někdo někam dovolal, musel na poněkud zvláštním ciferníku strčit prst na danou číslici, otočit kolečkem k takové zarážce, vyndat prst a pustit. No jen si představte, jak dlouho trvalo, než jste telefonní číslo vůbec vytočili. Prostě hrůza...

Letos to všechno vyšlo. Táta spojil pracovní cestu v zahraničí s druhou dovolenou s mamkou a termínem se trefili zrovna do období, kdy druhá babička s dědou byli v lázních. A tak Filipína, která hned na začátku prázdnin už s rodiči týden u moře byla, musela

v srpnu k Ester. I maminka usoudila, že už je velká holka a u Ester to zvládne.

Cesta do podhůří trvala autem dvě hodiny. Když z hlavní silnice sjeli na drkotavou klikatici, která se táhla do kopců, bylo Filipíně jasné, že brzy budou u cíle.

„Ahoj, Ester,“ řekl otec. Bylo legrační, že táta své mamince nikdy neřekl mami, ale vždy ji oslovoval jménem – Ester.

„Ahoj, drahoušci. Už na vás čekám. Pro tebe jsem udělala kávu a pro Filipínu báječný čaj.“

„Děkuji, ale nebudu se příliš zdržovat. Znáš to, před dovolenou zase vůbec nic nestíhám.“

„Měl bys víc odpočívat. Počkej, dám ti na cestu bylinky, udělej si čaj.“

„Ale Ester, víš, že na tohle už vůbec nemám čas,“ usmál se tatka a políbil ji na tvář. „Filipa má vše sbaleno, neměly byste mít problém.“

„Myslím, že o nás nemusíš mít strach. Užijeme si to spolu,“ řekla Ester a široce se na Filipínu usmála.

„No jasně, tati. Užijte si s mamkou dovolenou,“ Filipína políbila tátu na tvář a zamávala mu na rozloučenou.

Ještě než sjel otec na cestu, otíral se Filipíně okolo nohou rezatý kocour Barnabáš. Jeho studánkově modré oči jako by ani nepatřily rezatému kocourovi, byly krásné. Bylo mu už patnáct let, ale kdo to nevěděl, jeho věk by neuhádl. Společně s Ester a Filipínou vyrazil do chalupy.

Veliká vstupní chodba byla čtvercová, vpředu bylo schodiště do patra, vpravo dveře do koupelny a dveře do spižírny. Vlevo pak dveře do velké obytné místnosti s kachlovými kamny. Vypadala tak, jak si ji Filipína pamatovala. Kuchyňský kout, velký stůl, křesla se stolečkem

a dveře do pokoje Ester a druhé do pokoje pro hosty. Ten byl nyní vyhrazen Filipíně. Celý dům prostupovala vůně sušeného ovoce a bylinek.

Filipína se zabydlela rychle. Báječného společníka jí dělal kocour Barnabáš. Ester jí vyvařovala samá dobrá jídla, k tomu prazvláštní čaje z bylinek a vyprávěla jí o květinách a kamenech. Často pak vyrážely ven na toulky přírodou. Vlastně nic víc nepotřebovaly.

Filipína prolezla celý dům, od sklepa až po střechu. Půdní místnost skrývala místo pro sušení bylinek a různých druhů ovoce. Jen na stolečku pod oknem majestátně trůnil porcelánový modrý slon. Soška měla asi dvacet centimetrů na výšku, chobot byl zvednutý na pozdrav a namalovaná očka svítila šibalským výrazem.

„Jé, ten je krásný. Není mu tady smutno?“ Filipína se podívala na Ester a pohládila sošku.

„Je to jeho království, patří sem a je mu tady dobře,“ odvětila Ester a vypadalo to, že dál se nechce o slonovi bavit.

